

UNA ESPURNA DE FELICITAT

Per Daniel Cortés

Estic mig endormiscat. Fa fred, molt fred malgrat ser a finals d'agost. Dormo enfundat dins del meu sac, vestit amb tota la roba d'abric que porto, excepte la jaqueta de pluja que faig servir de màrfega. El meu rellotge marca -10°C. Quan aixeco el cap, milers de petits cristalls de gel cauen damunt meu al tocar el sostre de la tenda.

Sento sorolls fora, malgrat que estic lluny, força lluny de la civilització. Està clar que no estic sol. És la meva primera nit en el *John Muir Trail*, el icònic sender de quasi 400 kilòmetres que travessa la Serra Nevada de Califòrnia. Trec el cap fora i veig l'ombra d'un ós, un animal de pèl clar, curt i lluent, com si s'acabés de banyar i pentinar. No és molt gran, però amb la desprotecció que sento en la minúscula tenda on em trobo, en fa sentir ben petit i vulnerable.

No sento por, però el cor se'm dispara. Em trobo en estat de màxima concentració i alerta. Mentalment, repasso tot el que diuen que cal fer i, sobre tot, el que no s'ha de fer en aquestes circumstàncies. Busco dues eines que diuen que són útils de tenir sempre a mà: la llanterna i el bastó. Em retrec no haver-me assegurat de tenir rocs a mà, uns recursos que serien prou efectius contra el seu nas en cas de confrontació. Sé prou bé que no tinc cap opció en cas que vulgui atacar-me, però sé també que és força improbable que un plantígrad, tret que es senti amenaçat, perdi el temps escometent en plena nit un sàpiens indefens com jo.

Noto que volta àgilment entre els troncs caiguts al voltant de la clariana on estic, va ensumant al voltant d'on poques hores abans he fet el meu primer àpat i a prop del contenidor de fibra de carboni on guardo els queviures. El sento molt a prop, com si vulgués travessar la fina paret de la tenda. La seva respiració propera no m'altera, però els breus instants en que estem cara a cara se'm fan eterns. Malgrat tot, cap esbramec trenca el silenci de la nit.

Sé perfectament que estic a casa seva i no tinc cap dret a escridassar-lo o a fer-lo fora. No soc més que un foraster i el que espera de mi només són unes lllaminadures. Mica a mica sento que els seus passos s'allunyen. Quan el silenci retorna, trec el cap fora la tenda. El cel està mig cobert, una minsa claror de la lluna enlluerna la capa blanquinosa de la rosada glaçada que cobreix tot l'entorn.

L'excitació de la visita sorpresa no em permet tornar a aclucar els ulls. Tan aviat com albiro la primera llum del dia, salto del meu minúscul refugi per preparar un cafè calent i donar el bon dia a totes les criatures que m'envolten i ja sento com a fidels amigues.

Més endavant trobaré altres muntanyencs que varen tenir la mateixa visita nocturna. Sembla que el meu visitant, era un *Golden Bear*, una espècie relativament rara i escassa, que tan sols es troba al parc nacional de Yosemite, i que cada any causa polèmica als periòdics perquè es confon amb el *Grizzly Bear* endèmic de terres més fredes i ja extingit a la Serra.

Un dia abans d'aquest ensurt, havia començat el icònic sender *John Muir Trail*, que havia descobert per casualitat seguin les passes del *Henry Thoreau*, *Walt Whitman* i dels escriptors de generació Beat; *Gary Sinder*, *Allen Ginsberg*, *Jack Kerouac*. Aquest sender, nomenat també pels indígenes locals com *Nüümü Poyo*, és sense cap exageració un dels més espectaculars i bonics de les *Noves Índies*. Comença a la vall de *Yosemite* i acaba després de quasi 400kms. al *Mt. Whitney* - el cim més alt de la Amèrica continental-. Transita per valls interminables entapissades de feréstegues boscúries, arbres gegants, rius salvatges, innumbrables llacs i tota mena de bestioles salvatges vivint en total harmonia, ja que està protegit per lleis federals dels USA. La impressió que em va causar, ara fa 33 anys, un rètol a 4.000m d'alçada, -Aquí comença el *John Muir Trail*- em va deixar totalment trastocat i encuriolit i després de tant temps em disposava a descobrir-lo.

Després de 6 mesos d'acurada preparació i planificació, un autobús del parc nacional de *Yosemite* em deixava a *Tuolome Meadows*. El conductor amb aire de complicitat em desitja sort a la sortida i quan finalment arrenca l'autobús i em trobo sol davant d'aquestes muntanyes granítiques imponents, un sentiment d'alegria inexplicable em fa estremir el meu cos, **una espurna de felicitat**, difícil d'entendre i impossible de reproduir. Fins dins de tres setmanes no tornaré a la civilització. De dia viuré frec a frec amb tota la fauna salvatge que m'envolta, podré experimentar i gaudir de la natura com un membre més del bosc que m'acull, de nit no caldrà que somiï amb la lluna i els estels ja que els tindrè a tocar. *Lao-tse* diu en el *Tao-te-King* que tot gran camí comença amb una primera petjada, i en la primera petjada s'esvaeixen del meu cap totes les preocupacions professionals i familiars que suporto, sento que no soc més que un ésser més dissolt dins de l'esperit i immensitat de la muntanya. Em sento un *sapiens* privilegiat de poder viure aquesta experiència única, ja que per aconseguir el permís del *John Muir Trail*, que travessa dos parcs nacionals i altres tres zones naturals protegides, he tingut que apuntar-me tres cops a una loteria que només adjudica un 3% de permisos, i a més a més, les zones per

on transita el sender son verges ja que a part del indígenes mai han estat *civilitzades*.

A *Tuolome Meadows* busco un rètol que indiqui el inici del sender.

Malauradament no el trobo i he de recórrer al GPS per orientar-me i finalment encetar el camí. A les poques hores de camí em trobo una noia de mitjana edat que baixa a marxa lleugera i va vestida amb jaqueta i pantalons marrons i un barret de muntanya que amaga una bona cabellera amb una trena molsosa que se li escapa per darrera. Intercanvien quatre paraules i em diu que fa dos dies ha començat el sender però que ha trobat condicions hivernals a la Sierra i torna perquè no va prou equipada per continuar.

Vaig pujant per una vall ample en que el riu juga amb terrasses d'herba, petits salts d'aigua i aiguamolls que em recorden la vall d'Ordesa, la capçalera de la vall la presideix amb autoritat el *Mt. Lyell*, que amb 4.000m és el més alt del Parc. No tinc presa i mig bocabadat per l'espectacle vaig fen camí amb pas ferm i decidit. El material escollit, la motxilla minimalista, les sabatilles, els bastons, em van donant confiança ja que fins al darrer dia no trobaré més aixopluc que el que porto. El temps passa ràpid i de repent me'n adono que es va fen fosc i que cal parar per preparar la meva primera acampada. Els inconvenients de dormir a terra, plantar la tenda, fer contorsions per ficar-me dins, tenir que filtrar l'aigua, cuinar i menjar liofilitzats... no em suposen cap esforç ni mandra. El sentiment de felicitat i llibertat que experimento de trobar-me totalment integrat en la natura cobreix amb escriuix totes les incomoditats.

L'endemà següent, després del ensurt de la nit, m'esperen 400m. de pujada per assolir el primer coll on ja difícilment podré fer marxa enrere. Tinc clar que tinc davant vint dies més d'ensurts i experiències...

Ja res m'aturarà d'aconseguir el meu somni.